

weel oma lapsepõlwest mõnda argpüksit pigistusi, kus mul ihufartwad plüsti tõusid, kui niisugusi jutusi kuulsin, mis meie waimo sel aéal kõige rohkest joodawad, kui suu emarinnast wõerdub. — Teadsin palju kentsakaid Tihawere rahwa suus liikuwaid lugusi, kuidas mõningad mehed iljal õhtul kiriko kõrtsist loeo tülles siin paigas wiirastusi näinud. Ühele oli kodukäija kui tuline siit matuse aiast üles lennanud ja pilweal koledast mekerdanud ja kostis mekerdamine kui wana Krappiweski Kate naermine; teisel oli üks pik walge kaju haua peal seisnud ja sõrmega teda ähwardanud. Kolmas kuulis koledat wingumist furnu kabelist, ja nägi furno peainu, mis tuld suust wälja purskask; neljas leidis lähärsarwilise oina matuse wärawast, wõtis elaja sarwist kinni ja tahtis loeowia, kus oinas kui loerakutsikas tema jälgil käis. Seal tuli neile ühest aia mulgust üle ronida ja kas ja imet nääd? kui mees wastotõrkuwa oina peale tagasi waatas, paisus oinas äkitselt heina saado suuruseks ja silmad põlesid temal kui tulolised peas. Mehite jätis oina ja pistis putkama, et plübo tubakaslotiga tükis põuet äraantad. — Aga kuulnud wiirastusi oli kümme loid rohkest kui nähtud, ja igal loid lisati jutule tõsinduseks peale, et wana lauwent kiriko-õpetaja, kes enne Wollenit armetit pidanud, näko tüki oma silmoga näinud, ja kindlas uskus palwega kutsumata böwderaid loeo oli saatnud. Ja Sarametsa wanal herral olnud böfel teed käies ifa laengis piis kaasas

ja hõbekuulid taskus walms, misga — kuidas igamees teab — kodukäijale ja libahundile walo wõib anda.

Tihawere kõrtsist tulejate nähtud ja kuulnud lugusi usun mina ja ei taha mite küünewõrra neist mahasalata, aga nende nähtud kujud ja kuulnud healitse mised ei tulnud mite kiriko aiast waid kõrtsi wiinapudelist, kust nurjatamad kodukäijad meeste pähe kerksid ja sealt filmade ette astusid. Sellesarnalist petust näame, kui inimene raske palawiko lääs jampsiib, kus temal uimasuses peas sündinud mõted kõif otsekui wäljaspoolsed juhtumised silma ees seisawad. Mõnda näab joobnut mees wiina-wiirastusi, ja arglane rumal oma kartuse warjusi, mis hirm silma ette sünnitanud. Mis endisest Tihawere õpetajast ja Sarametsa wana herrast räägiti, neid kaksikuid on rahwa wale tuulest ilmale toonud. — Aga kui meie elaw waim ükõford oma kehaks nimetatut warjokue seljast on wõtnud, siis lennab ta liblika kombel Isa loeo tagasi, ja ei tule ial enam üürifest paika waatama, kus teda paar sõmawahet wangis oli peetut — sest pikemaks ei tohi seda aéaliko unenägo igawese aea wasto mite arwata. Et mullast wõdetut põrmul pärast surma enam rända ega liikumist ei wõi olla, seda oskab rumalamgi äraarwata; — selles pärast, sõbrad! — mis kodukäijatest ja nende sarnalistest räägitakse, se on üsna selge wale. Kui kentsakas ennemuistene jut wõib lugu kül naljakombel teil räägitawaks olla, aga tõtelikumat sest kellegile ei tohi tulla.